

OKRUTNI
PRINC

© Za Hrvatsku: STANEK d.o.o.
Travanj, 2022.

Marofska 45, Kućan Marof
42 000 Varaždin
Tel.: (042) 207 215
E-mail: info@staneK.hr

Prijevod s engleskog
Božena Grabić

Lektura
Sandra Breka - Ovčar

Urednik
Josip Stanek

Za nakladnika
Nadica Stanek

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001133172.

ISBN: 978-953-8130-52-6

Ime autora: Holly Black
© 2018 by Holly Black, All right reserved
Naslov izvornika: *The Cruel Prince*
Tisak: *Suton Print, Široki Brijeg*
Sva prava pridržana.

BEZ DOZVOLE IZDAVAČA: nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati, umnožavati ili prenositi u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvima – elektronskim ili mehaničkim, uključujući i fotokopiranje, fotografiranje, snimanje u bilo kojoj varijanti ili ubacivanje u bilo kakav sustav spremanja informacija.

OKRUTNI PRINC

HOLLY BLACK

PET PLUS
BIBLIOTEKA
KNJIGA 15.

Varaždin, 2022.
prvo izdanje

*Za Cassandru Clare, koja je napokon
namamljena u Vilinski svijet*

Crooked Forest

Palace of Elfhame

Milkwood

INSMIRE

Lake of Masks

Mado's Stronghold

Map of the Shifting Isles of
ELFHAME

Locke's Estate

INSMOOR

Tower
of
Forgetting

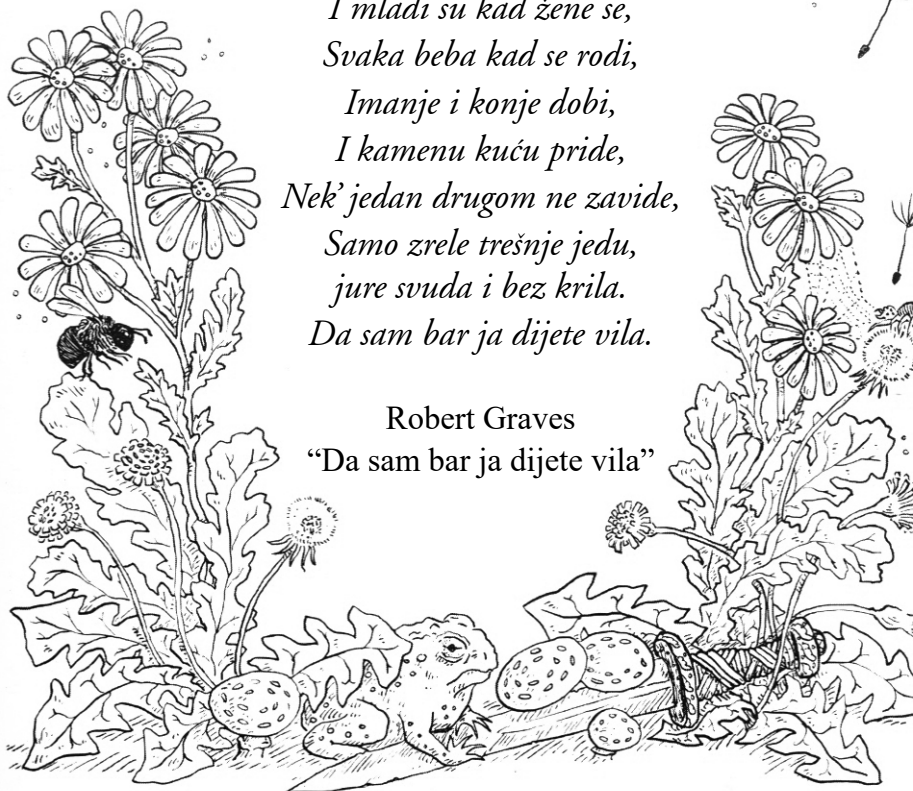
INSWEAL

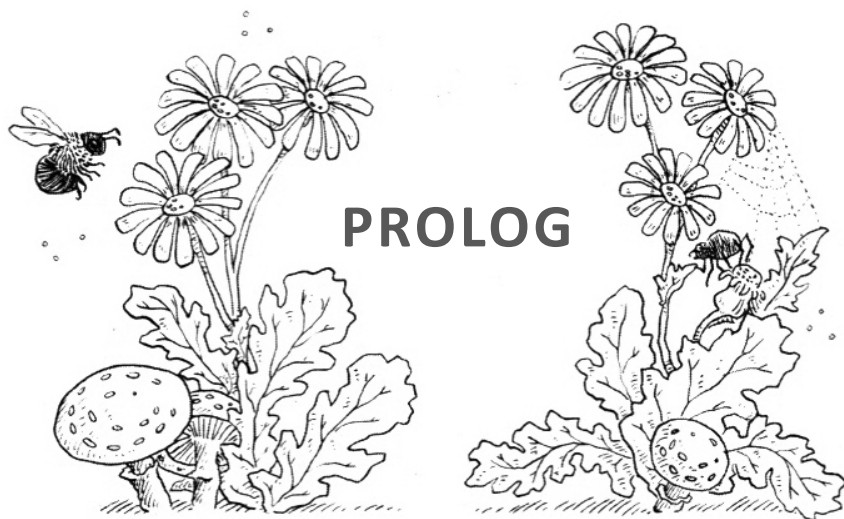
Hollow Hall

Knjiga prva

*Djeca vila i vilenjaka,
Ne trebaju nit' košulje niti fraka,
Nit' im stalo ni do vatre nit' do hrane,
Jer dobiju što požele,
ne mare za svoje mane,
Zlata su im pune kese,
I mladi su kad žene se,
Svaka beba kad se rodi,
Imanje i konje dobi,
I kamenu kuću pride,
Nek' jedan drugom ne zavide,
Samo zrele trešnje jedu,
jure svuda i bez krila.
Da sam bar ja dijete vila.*

Robert Graves
"Da sam bar ja dijete vila"

U sanjivo nedjeljno popodne, u ulici s drvoredom, pred kućom stajao je muškarac u dugom tamnom kaputu, oklijevajući kao da ne zna na koju bi stranu krenuo. Nije stigao autom, niti ga je dovezao taksu. Nijedan ga susjed nije vidio kako se prošetao nogostupom. Jednostavno se tamo stvorio, kao da je zakoračio iz jedne sjene u drugu.

Muškarac je prišao vratima i podigao ruku spreman pokucati.

U kući je Jude sjedila na tepihu u dnevnoj sobi i jela riblje štapiće, gnjecave od mikrovalne, i provučene kroz mulj kečapa. Njezina sestra blizanka Taryn spavala je na kauču, sklupčana oko deke, s palcem u ustima zamrljanim od voćnog punča. A na drugom kraju kauča bila je njihova starija sestra Vivienne koja je zurila u televizijski ekran Širom raširenih mačjih zjenica, pogled joj je bio usredotočen na miša iz crtića koji je bježao od mačke iz crtića. Smijala se kada se činilo da će miš upravo biti pojeden.

Vivi je bila drukčija od ostalih velikih sestara, ali budući da su sedmogodišnje Jude i Taryn bile identične, s istom čupavom smeđom kosom i srolikim licima, i one su također bile drukčije. Vivienne oči i blago dlakavi vrhovi ušiju, za Jude nisu bili čudni, iako tu istu sliku nije vidjela u zrcalu.

A ako je ponekad i primjećivala kako su djeca iz susjedstva izbjegavala Vivi ili način na koji su njihovi roditelji razgovarali o njoj, tihim zabrinutim glasovima, Jude nije mislila da je to nešto važno. Odrasli su uvijek bili zabrinuti, uvijek su šaptali.

Taryn zijevne i protegne se, pritišćući obraz o Vivino koljeno.

Vani je sjalo sunce, pržilo je asfalt prilaza. Motori kosilica zujali su, a djeca su se prskala u bazenima, u stražnjim dvorištima. Tata je bio u sporednoj zgradi, u kojoj je imao kovačnicu. Mama je bila u kuhinji, pekla je hamburgere. Sve je bilo dosadno. Sve je bilo u redu.

Kad se začulo kucanje, Jude je poskočila da otvori. Nadala se da bi to mogla biti jedna od djevojčica preko ceste koja je željela igrati videoigrice ili ju pozvati na plivanje poslije večere.

Visok muškarac stajao je na otiraču, gledajući na dolje prema njoj. Nosio je smeđi kožnati kaput, unatoč vrućini. Cipele su mu bile potkovane srebrom i šuplje su zazvonile kada je zakoračio preko praga. Jude ga je pogledala u zasjenjeno lice i zadrhtala.

„Mama,“ viknula je. „Maaaaaaaama. Netko je ovdje.“

Majka je došla iz kuhinje, brišući mokre ruke o traperice. Kada je ugledala muškarca, priblijedila je. „Idi u svoju sobu“, stroгим je glasom rekla Jude. „*Odmah!*“

„Čije je to dijete?“ upitao je muškarac, upirući prstom u nju. Glas mu je imao čudan naglasak. „Tvoje? Njegovo?“

„Ničije.“ Mama nije niti pogledala prema Jude. „Ona nije ničije dijete.“

To nije bilo u redu. Jude i Taryn izgledale su baš poput tate. Svi su to govorili. Napravila je nekoliko koraka prema stubama, ali nije htjela biti sama u svojoj sobi. *Vivi*, pomisli Jude. *Vivi će znati tko je visoki muškarac. Vivi će znati što napraviti.*

Ali činilo se da se Jude nije mogla natjerati da se pomakne ni korak.

„Vidio sam mnoge nemoguće stvari“, reče muškarac. „Vidio sam žir prije hrasta. Vidio sam iskru prije plamena. Ali nikada nisam vidio ovako nešto: mrtva žena živi. Dijete rođeno ni iz čega.“

Činilo se da je mama ostala bez teksta. Tijelo joj je vibriralo od napetosti. Jude ju je htjela uhvatiti za ruku i stisnuti ju, ali nije se usudila.

„Sumnjao sam u Balekina kada mi je rekao da ću te ovdje pronaći“, rekao je muškarac, a glas mu se smekšavao. „Kosti zemaljske žene i njezina nerođenog djeteta, u spaljenim ostatcima mog imanja, bile su uvjerljive. Znaš li kako je to vratiti se iz bitke i saznati da ti je žena mrtva, a tvoj jedini nasljednik zajedno s njom? Saznati da ti je život sveden na pepeo?“

Mama je odmahнула glavom, ne kao da mu odgovara, nego kao da se pokušava otresti riječi.

Napravio je korak prema njoj, a ona je napravila korak natrag. Nešto nije bilo u redu s nogom visokog muškarca. Kretao se ukočeno, kao da ga boli. Svjetlo u predvorju bilo je drukčije i Jude mu je vidjela čudan zeleni ton kože i donje zube koje su se činili preveliki za usta.

Vidjela je da su mu oči bile poput Vivinih.

„Nikada ne bih bila sretna s tobom“, rekla mu je mama. „Tvoj svijet nije za ljude poput mene.“

Visoki ju je muškarac dugo promatrao. „Položila si zakletvu“, rekao je napokon.

Podigla je bradu. „A onda sam ju porekla.“

Pogled mu je otišao do Jude i lice mu se stvrdnulo. „Koliko vrijedi obećanje smrtne žene? Pretpostavljam da imam odgovor.“

Mama se okrenula. Na majčin pogled Jude je pojurila u dnevnu sobu.

Taryn je još uvijek spavala. Televizor je još uvijek bio upaljen. Vivienne je podigla pogled, s napola zaklopljenim mačjim očima. „Tko je na vratima?“ upitala je. „Čula sam svađu.“

„Jedan strašan muškarac“, reče joj Jude bez daha iako je jedva potrčala. Srce joj je lupalo. „Trebamo otići gore.“

Nije ju bilo briga što je mama samo *njoj* rekla da ide gore. Neće ići sama. Uzdahnuvši, Vivi se protegnula s kauča i protresla Taryn da se probudi. Judeina blizanka pospano ih je slijedila u hodnik.

Kada su krenule prema tepihom prekrivenim stubama, Jude je ugledala oca koji je ulazio iz stražnjeg dvorišta. U ruci je držao sjekiru – iskovanu u repliku one koju je proučavao u muzeju na Islandu. Nije bilo čudno vidjeti tatu sa sjekinom. Njega i njegove prijatelje zanimala su stara oružja i provodili su puno vremena razgovarajući o „materijalnoj kulturi“ i skicirajući ideje za fantastične

oštrice. Ono što je bilo čudno bio je način na koji je držao oružje, kao da će...

Otac je zamahnuo sjekirom prema visokom muškarcu.

Nikada nije podignuo ruku kako bi disciplinirao Jude ili njezine sestre, čak i kad bi upale u veliku nevolju. On ne bi nikoga povrijedio. Jednostavno ne bi.

A ipak. A ipak.

Sjekira je prošla pored visokog muškarca, duboko zarezujući u drveni okvir vrata.

Taryn je proizvela čudni, visoko naričući zvuk i pokrila dlانovima usta.

Visoki muškarac izvukao je ispod kožnatog kaputa uvijenu oštricu. *Mač*, kao iz pripovijetki. Tata je pokušavao osloboditi sjekiru iz okvira vrata kada mu je muškarac zabio mač u trbuh, gurajući ga prema gore. Začuo se zvuk, poput pucanja štapića, i životinjski krik. Tata je pao na tepih u predvorju, onaj zbog kojeg je mama uvijek vikala kad bismo unijeli blato na njega.

Tepih koji je postajao crven.

Mama je vrištala. Jude je vrištala. Taryn i Vivi su vrištale. Činilo se da svi vrište, osim visokog muškarca.

„Dođi ovamo“, reče on, gledajući ravno u Vivi.

„Čudovište jedno,“ vikala je majka, krećući se prema kuhinji. „Mrtav je!“

„Nemoj bježati od mene“, rekao joj je muškarac. „Ne nakon onoga što si učinila. Ako opet pobjegneš, kunem se, ja...“

Ali, pobjegla je. Stigla je gotovo do iza ugla kada ju je njegova oštrica pogodila u leđa. Srušila se na linoleum, padajuće ruke srušile su magnetu s hladnjaka.

Miris svježe krvi snažno se osjećao u zraku, poput mokrog vrućeg metala. Poput onih jastučića za ribanje koje je mama koristila za čišćenje tave kada bi se stvari stvarno zalijepile.

Jude je potrčala prema muškarcu, zabijajući mu šake u prsa, šutajući mu noge. Nije čak niti bila uplašena. Nije bila sigurna je li uopće išta osjećala.

Muškarac nije obraćao pozornost na Jude. Dugo je vremena samo stajao tamo, kao da baš nije mogao vjerovati što je učinio. Kao da je želio da može vratiti zadnjih pet minuta. Onda je potonuo

na koljena i uhvatio je Judeina ramena. Pribio joj je ruke na bokove kako ga više ne bi mogla udarati, ali nije čak ni gledao u nju.

Pogled mu je bio na Vivienne.

„Ukradena si od mene“, reče joj. „Došao sam da te odvedem u tvoj pravi dom, u Elfhame ispod brda. Tamo ćeš biti beskrajno bogata. Tamo ćeš biti sa svojom vlastitom vrstom.“

„Ne“, reče mu Vivi, mračnim glasićem. „Nikada neću nikamo otići s tobom.“

„Ja sam tvoj otac“, reče joj on, glas mu je bio oštar, podizao se kao prasak biča. „Ti si moja nasljednica i moja krv, i poslušat ćeš me u ovome, kao i u svim drugim stvarima.“

Nije se pomaknula, ali je isturila vilicu.

„Ti nisi njezin otac“, viknula je Jude na muškarca. Iako su on i Vivi imali iste oči, nije si htjela dopustiti da povjeruje u to.

Stisak mu se pojačao na ramenima i proizvela je mali stisnuti čičeći zvuk, ali je prkosno zurila. Pobijedila je u puno natjecanja u zurenju.

On je prvi skrenuo pogled, okrenuvši se da promatra Taryn, na koljenima, koja je jecajući tresla mamu, kao da ju je pokušavala probuditi. Mama se nije micala. Mama i tata bili su mrtvi. Nikada se više neće pomaknuti.

„Mrzim te“, objavi Vivi visokom muškarcu, s okrutnošću koja je obradovala Jude. „Uvijek ću te mrziti. Zaklinjem se.“

Muškarčev kameni izraz nije se promijenio. „Svejedno, poći ćeš sa mnom. Pripremi ove male ljude. Spakirajte samo najnužnije. Krećemo prije mraka.“

Vivienneina se brada podigla. „Ostavi ih na miru. Ako moraš, povedi mene, ali ne njih.“

Piljio je u Vivi, a onda prasnuo u smijeh. „Zaštitila bi svoje sestre od mene, ne bi li? Reci mi, onda, kamo bi htjela da odu?“

Vivi nije odgovorila. Nisu imali bake i djedove, nikakvu živuću obitelj. Bar ne onu koju su poznavali.

Ponovno je pogledao u Jude, oslobodio joj ramena i ustao na noge. „One su potomci moje žene i stoga moja odgovornost. Možda sam okrutan, čudovište i ubojica, ali ne izbjegavam svoje odgovornosti. Niti bi ti, kao najstarija, trebala izbjegavati svoje.“

Godinama kasnije, kada si je Jude pričala priču o tome što se dogodilo, nije se mogla sjetiti dijela u kojem su se pakirali. Činilo

se kao da je šok potpuno izbrisao taj sat. Vivi je sigurno pronašla torbe, sigurno je stavila u njih njihove omiljene slikovnice i najdraže igračke, zajedno s fotografijama, pidžamama, kaputima i majicama.

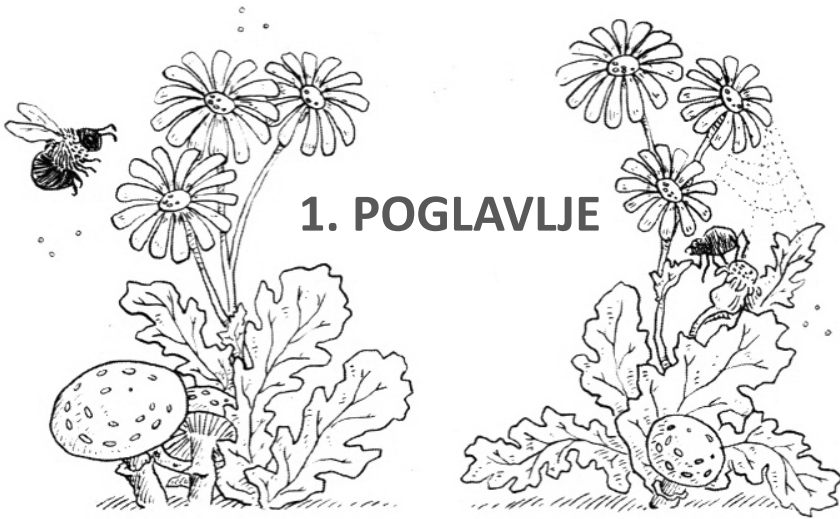
Ili se možda Jude sama spakirala. Nikada nije bila sigurna.

Nije mogla zamisliti kako bi to napravili, s tijelima roditelja koja su se hladila dolje. Nije mogla zamisliti kakav je to bio osjećaj i, kako su prolazile godine, nije se mogla natjerati da to ponovno osjeća. Užas ubojstava s vremenom je otupio. Njezina su se sjećanja na taj dan zamutila.

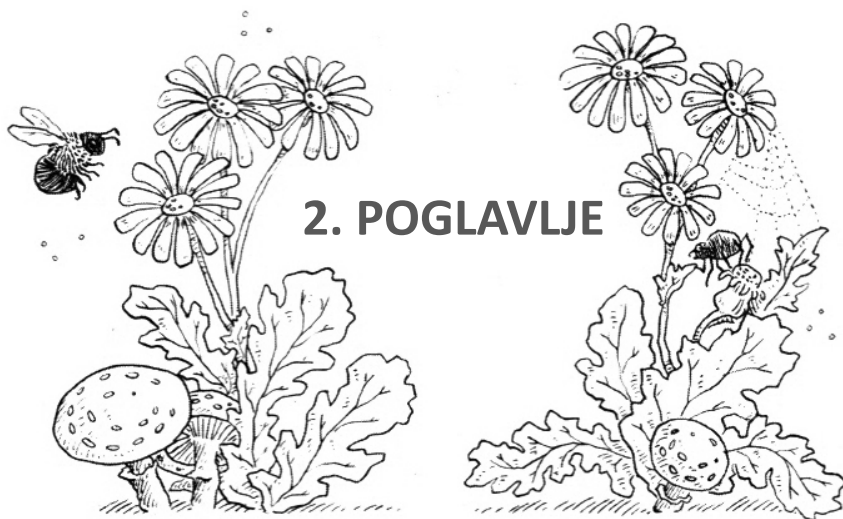
Kada su izašli van, crni je konj grickao travu na travnjaku. Oči su mu bile velike i blage. Jude mu je htjela baciti ruke oko vrata i pritisnuti mu mokro lice u svilenu grivu. Prije nego što je uspjela, visoki muškarac prebacio je nju i Taryn preko sedla, tretirajući ih kao prtljagu, a ne kao djecu. Vivi je stavio iza sebe.

„Držite se“, rekao je.

Jude i njezine sestre plakale su cijelim putem do Vilinske zemlje.

U Vilinskoj zemlji nema ribljih štapića, ni kečapa, ni televizije.

Sjedim na jastuku dok mi impkinja plete kosu, sklanjajući ju od lica. Impkinjini su prsti dugi, nokti su joj oštri. Trznem se. Crne joj oči susretnu moje, u ogledalu s nožicama na mojoj komodi.

„Do turnira ima još četiri noći“, kaže stvorenje. Zove se Tatterfell i sluškinja je u Madocovu kućanstvu, zaglavljena ovdje dok ne odradi dug prema njemu. Brinula se za mene otkad sam bila dijete. Tatterfell je bila ona koja mi je premazala peckajuću vilinsku pomast preko očiju, kako bi mi dala Istinski vid, da bih mogla vidjeti kroz većinu iluzija. Ona koja je četkala blato s mojih čizama i koja je za mene nanizala osušene bobice planinske jarebice da ih nosim oko vrata kako bih se mogla oduprijeti čarolijama. Brisala je moj vlažni nos i podsjećala me da nosim naopako okrenute čarape kako nikad ne bih odlutala u šumi. „I bez obzira na to koliko ga nestrpljivo očekuješ, ne možeš natjerati Mjesec da brže zalazi ili izlazi. Pokušaj večeras donijeti slavu generalovu kućanstvu, izgledajući onoliko ljupko koliko te možemo učiniti.“

Uzdahnem.

Nikad nije imala previše strpljenja s mojom nervozom. „Čast je plesati s dvorom vrhovnog kralja ispod brda.“

Sluge mi pretjerano rado govore kako sam sretna, izvanbračna kći nevjerne žene, ljudsko biće bez kapi vilinske krvi koje tretiraju kao pravo vilinsko dijete. Taryn govore istu stvar.

Znam da je čast biti odgojen uz djecu plemića. Zastrašujuća čast koje nikad neću biti dostojna.

Bilo bi to teško zaboraviti, sa svim podsjetnicima koje dobivam.

„Da“, kažem umjesto toga jer pokušava biti ljubazna. „Sjajno je.“

Vile ne mogu lagati pa se nastoje koncentrirati na riječi i ignorirati ton, posebno ako nisu živjele među ljudima. Tatterfell mi odobravajuće kimne. Oči su joj poput dvije vlažne perle crnog jantara, a ni zjenica, ni šarenica nisu vidljive. „Možda će netko tražiti tvoju ruku i postat ćeš stalna članica Vrhovnog dvora.“

„Želim zaraditi svoje mjesto“, kažem joj.

Impkinja zastane s ukosnicom među prstima, vjerojatno razmišljajući o tome da me ubode njome. „Ne budi luda.“

Nema smisla raspravljati, nema smisla podsjećati ju na majčin katastrofalni brak. Postoje dva načina na koja smrtnici postaju stalni članovi dvora: vjenčanjem ili usavršavanjem neke sjajne vještine – u metalurgiji, sviranju lutnje ili čemu god. Nisam zainteresirana za prvi način, moram se nadati da mogu biti dovoljno talentirana za drugi.

Završi s pletenjem moje kose u složenu frizuru, zbog koje izgledam kao da imam rogove. Obuče me u safirni baršun. Ništa od toga ne prikriva ono što jesam: ljudsko biće.

„Stavila sam tri čvora na mašnu, za sreću“, kaže mala vila, nimalo zlobno.

Uzdahnem dok ona žuri prema vratima, ustajući od komode kako bih se opružila licem dolje na krevetu prekrivenim tapiserijom. Navikla sam na to da me poslužuju sluge. Impovi i hobiji, goblini i grigovi. Paučinasta krila i zeleni nokti, rogovi i očnjaci. Deset sam godina provela u Vilinskoj zemlji. Ništa se od toga više ne čini tako čudnim. Ovdje sam ja ta koja je čudna, s tupim prstima, okruglim ušima i kratkim životnim vijekom.

Deset je godina puno vremena za ljudsko biće.

Nakon što nas je Madoc ukrao iz ljudskog svijeta, doveo nas je na svoje imanje na Insmireu, Otoku moći, gdje vrhovni kralj

Elfhamea ima svoju utvrdu. Tamo nas je Madoc odgojio – mene, i Vivienne, i Taryn – iz obveze i časti. Iako smo Taryn i ja dokaz mamine izdaje, prema običajima Vilinske zemlje, mi smo djeca nje-gove žene pa smo njegov problem.

Kao general vrhovnog kralja, Madoc je često bio odsutan, boreći se za krunu. Mi smo svejedno bile dobro zbrinute. Spavale smo na madracima ispunjenima mekim glavicama sjemenki maslačka. Madoc nas je osobno poučavao vještini borbe sabljom i bodežom, mačem za mačevanje i šakama. Ispred vatre igrao je s nama mlin, *fidchell* te lisice i guske. Puštao nas je da mu sjedimo na koljenu i jedemo s njegova tanjura.

Mnogo sam noći odlutala u san uz njegov tutnjajući glas koji je čitao iz knjige o ratnoj strategiji. I unatoč samoj sebi, unatoč onomu što je učinio i onomu što je bio, zavoljela sam ga. Volim ga.

Samo, to nije ugodna vrsta ljubavi.

„Lijepe pletenice“, kaže Taryn, ulijećući u moju sobu. Odjevena je u grimizni baršun. Kosa joj je raspuštena – u duge kestenjaste kovrče koje lete iza nje poput ponča, nekoliko je vlasi upleteno sa sjajnom srebrnom niti. Skoči na krevet pokraj mene, razbacujući malu hrpu otrcanih plišanih životinja – koalu, zmiju, crnu mačku – najdražih sedmogodišnjoj meni. Ne bih mogla podnijeti bacanje ijedne od mojih relikvija.

Sjednem uspravno kako bih se samosvjesno pogledala u ogledalu. „Sviđaju mi se.“

„Imam predosjećaj“, kaže Taryn, iznenađujući me. „Večeras ćemo se zabaviti.“

„Zabaviti?“ Zamišljala sam kako se mrštim na rulju iz našeg uobičajenog skrovišta i brinem se oko toga hoću li biti dovoljno dobra na turniru kako bih impresionirala jednu od kraljevskih obitelji da mi dodijeli viteštvo. I samo razmišljanje o tome čini me nervoznom, a ipak stalno razmišljam o tome. Palac mi prijede preko vrha prstenjaka koji nedostaje, moj nervozni tik.

„Da“, kaže ona, bockajući me u bok.

„Hej! Jao!“ Pobjegnem joj iz dosega. „Što se točno podrazumijeva pod tim planom?“ Kad idemo na dvor, većinom se skrivamo. Promatrale smo neke vrlo zanimljive stvari, ali s udaljenosti.

Ona digne ruke u zrak. „Kako to misliš, što se podrazumijeva pod zabavom? To je zabava!“

Nasmijem se pomalo nervozno. „Ni ti nemaš pojma, zar ne? U redu. Idemo vidjeti imaš li dara za proricanje.“

Postajemo starije i stvari se mijenjaju. Mi se mijenjamo. I koliko god žudjela za tim, također sam i uplašena.

Taryn se odgurne s kreveta i ispruži ruku, kao da mi je partner za ples. Dopustim si da budem izvedena iz sobe, ruka mi se automatski pokrene kako bih se uvjerila da mi je nož još uvijek zavezan za bok.

Unutrašnjost je Madocove kuće od izbijeljene žbuke i masivnih, grubo obrađenih drvenih greda. Stakla na prozorima obojena su sivo, poput zarobljenog dima, čineći svjetlo čudnim. Dok smo Taryn i ja silazile niz spiralno stubište, spazim Vivi kako se skriva na malom balkonu, mršteći se nad zalihom stripova, ukradenom iz ljudskog svijeta.

Vivi mi se naceri. Ona je u trapericama i širokoj majici – očito ne namjerava ići na zabavu. Budući da je Madocova zakonita kći, ne osjeća pritisak da mu ugoditi. Radi ono što želi. Uključujući čitanje časopisa kojima stranice možda vežu željezne spajalice, a ne ljepilo, ne mareći hoće li joj se spržiti prsti.

„Idete nekamo?“ tiho upita iz sjene, prenuvši Taryn.

Vivi savršeno dobro zna kamo idemo.

Kad smo tek došle ovamo, Taryn, Vivi i ja skutrile bismo se u Vivinu velikom krevetu i razgovarale bismo o onome čega smo se sjećale o domu. Razgovarale bismo o obrocima koji su mami zagorjeli i kokicama koje je pravio tata. O imenima naših prvih susjeda, o tome kako je mirisala kuća, kakva je bila škola, o praznicima, o okusu glazure na rođendanskim tortama. Razgovarale bismo o emisijama koje smo gledale, pretresajući radnje, prisjećajući se dijaloga, dok nam sjećanja nisu postala fino ugladana i lažna.

Sada više nije bilo skupljanja u krevetu, nikakvog pretresanja prošlosti. Sva su naša nova sjećanja s ovog mjesta, a Vivi ima samo prolazno zanimanje za njih.

Zaklela se da će mrziti Madoca i držala se svoje zakletve. Kada se Vivi nije prisjećala doma, bila je grozna. Kidala je stvari. Vrištala je i bjesnjela i štipala nas je kad smo bile zadovoljne. S vremenom je prestala sa svim tim, ali vjerujem da postoji dio nje koji nas mrzi jer smo se prilagodile. Jer smo izvukle najbolje iz svega. Jer smo ovo učinile svojim domom.

„Trebala bi i ti ići“, kažem joj. „Taryn je čudno raspoložena.“

Vivi ju sumnjičavo pogleda, a onda odmahne glavom. „Imam druge planove.“ Što bi moglo značiti da će se išuljati u svijet smrtnika i tamo provesti večer ili bi moglo značiti da će ju provesti na balkonu, čitajući.

U svakom slučaju, ako nešto iritira Madoca, sviđa se Vivi.

On nas čeka u predvorju sa svojom drugom ženom Orianom. Koža joj je plavkaste boje obranog mlijeka, a kosa joj je bijela poput svježeg napadanog snijega. Prekrasna je, ali uznemirujuća za gledanje, poput duha. Večeras nosi zelenu i zlatnu boju, mahovinastu haljinu sa složenim sjajnim ovratnikom koji joj ističe ružičastu boju usana, uši i oči. I Madoc je također obučen u zeleno, boju dubokih šuma. Mač na njegovu boku nije ukras.

Vani, iza otvorenih dvostrukih vrata, čeka hob, držeći srebrne uzde pet pjegavih vilinskih konja. Grive su im ispletene u komplikirane i vjerojatno čarobne petlje. Pomislim na petlje u svojoj kosi i zapitam se koliko su slične.

„Obje dobro izgledate“, kaže Madoc Taryn i meni, a toplina u tonu njegova glasa činila je te riječi rijetkim komplimentom. Pogled mu ode na zvijezde. „Stiže li i vaša sestra?“

„Ne znam gdje je Vivi“, slažem. Ovdje je laganje tako lako. Mogu to raditi cijeli dan i nikad ne biti uhvaćena. „Sigurno je zaboravila.“

Madocovim licem prođe razočaranje, ali ne i iznenađenje. Uputi se van kako bi nešto rekao hobu koji drži uzde. U blizini ugledam jednu od njegovih špijunki, naborano stvorenje s nosom poput pastrnjaka i leđima s grbom, višom od njezine glave. Ubaci mu poruku u ruku i odjuri s iznenađujućom spretnošću.

Oriana nas pažljivo pregleda, kao da očekuje da će pronaći nešto neumjesno.

„Večeras budite oprezne“, kaže Oriana. „Obećajte mi da nećete niti jesti, niti piti, niti plesati.“

„Već smo bile na dvoru“, podsjetim ju, tipični vilinski neodređeni odgovor.

„Možda mislite da je sol dovoljna zaštita, ali vi ste, djevojčice, zaboravljive. Bolje se odreći. A za plesanje, kad jednom počne, vi, smrtnici, plesat ćete do smrti ako mi to ne spriječimo.“

Pogledam u noge i ništa ne kažem.

Mi, djevojčice, nismo zaboravljive.

Madoc ju je oženio prije sedam godina i ubrzo nakon toga podarila mu je dijete, boležljivog dječaka s malim ljupkim rogovima na glavi koji je nazvan Oak. Oduvijek je bilo jasno da Oriana podnosi Taryn i mene samo zbog Madoca. Čini se da nas smatra muževim privilegiranim lovačkim psima: loše istreniranim, koji će se u bilo kojem trenutku vjerojatno okrenuti protiv gospodara.

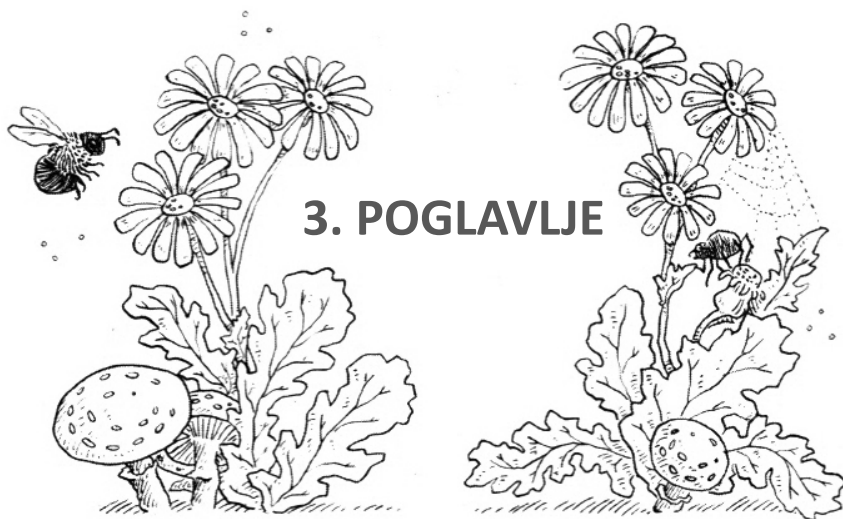
Oak nas smatra sestrama, što, vidim, Orianu čini nervoznom iako ga nikad ne bi povrijedila.

„Pod Madocovom ste zaštitom, a on ima povoljan položaj kod vrhovnog kralja“, kaže Oriana. „Neću dopustiti da Madoc ispadne budala zbog vaših grešaka.“

Nakon što je završila s tim malim govorom, odšeta se prema konjima. Jedan frkne i kopitom udara u tlo.

Taryn i ja razmijenimo poglede, a onda krenemo za njom. Madoc već sjedi na najvećem vilinskom pastuhu, impresivnom stvorenju s ožiljkom ispod oka. Nosnice mu se šire od nestrpljenja. Neumorno zabacuje grivu.

Naskočim na bljedo zelenog konja s oštrim zubima i močvarnim vonjem. Taryn odabere običnog konja i zabije mu pete u bokove. Odleti poput metka i ja ju slijedim, ponirući u noć.

3. POGLAVLJE

Vile su bića sumraka i ja sam to također postala. Ustajemo kada se sjene izduže i idemo u krevete prije nego što Sunce izađe. Bilo je debelo iza ponoći kad smo stigli na veliko brdo u Elfhamsku palaču. Za ulazak unutra moramo projahati između dva drveta, hrasta i bagrema, a onda ravno kroz nešto što izgleda poput kamenog zida napuštene zgrade, bez ikakve svrhe. Učinila sam to stotinama puta, ali svejedno se trgnem. Cijelo mi se tijelo pripremi na udar, snažno stisnem uzde i oči mi se čvrsto zatvore.

Kada ih otvorim, nalazim se unutar brda.

Nastavimo jahati kroz pećinu, između stupova od korijenja, preko nabijene zemlje.

Ovdje se nalaze deseci bića, gužvaju se oko ulaza u ogromnu prijestolnu dvoranu u kojoj zasjeda dvor – dugonosi piksiji s poderanim krilima; elegantne dame zelene kože u dugim svećanim haljinama čije šlepove drže goblini; vragolasti bogani; nasmiješeni fokskini; dječak s maskom sove i zlatnim pokrivalom za glavu; starica s vranama natiskanim na ramenima; jato djevojaka s divljim ružama u kosi; dječak s kožom poput kore drveta, s perjem oko vrata; grupa vitezova, svi u oklopu skarabejno zelene boje. Mnoge od njih vidjela sam i prije; s nekoliko sam njih razgovarala. Ima

ih previše da bi ih moje oči mogle upiti, a ipak ne mogu odvratiti pogled.

Nikad se ne umaram od ovoga – od spektakla, od raskoši. Možda Oriana nije potpuno u krivu što se brine da bismo jednog dana mogle biti uvučene u to, biti zanesene time i zaboraviti paziti na sebe. Vidim zašto ljudi podliježu prekrasnoj noćnoj mori dvora, zašto se dobrovoljno utapaju u njoj.

Znam da mi se to ne bi smjelo toliko sviđati, ovako ukradenoj iz smrtničkog svijeta, ubijenih roditelja. Ali svejedno mi se sviđa.

Madoc se spusti s konja. Oriana i Taryn već su sišle sa svojih i predaju ih konjušarima. Na mene čekaju. Madoc posegne prstima kao da će mi pomoći, ali sama skočim sa sedla. Kožnate papuče udare mi u tlo poput pljuske.

Nadam se da mu izgledam poput viteza.

Oriana istupi naprijed, vjerojatno da podsjeti Taryn i mene na sve ono što ne želi da radimo. Ne dam joj priliku. Umjesto toga, zakačim ruku ispod Tarynine i zajedno požurimo unutra. Prostorija je mirišljava od zapaljenog ružmarina i zgnječenog bilja. Iza nas čujem Madocov teški korak, ali znam kamo idem. Prva je stvar koju moramo napraviti kada stignemo na dvor, pozdraviti kralja.

Vrhovni kralj Eldred sjedi na prijestolju u sivoj službenoj odori, teška zlatna kruna od hrastova lišća pritišće mu tanku, zlatom ispredenu kosu. Kad se naklonimo, lagano nam dotakne glave kvrgavim rukama s prstenjem, a onda ustanemo.

Njegova je baka bila kraljica Mab, iz kuće Greenbriar. Živjela je kao jedna od usamljenih vila prije nego što je, s rogatim suprugom i njegovim jahačima jelena, počela osvajati Vilinsku zemlju. Priča se da zbog njega svaki od šest Eldredovih nasljednika ima neku životinjsku karakteristiku, što nije neobična stvar u Vilinskoj zemlji, ali je neobična među plemićkim postrojbama dvora.

Najstariji princ Balekin i njegov mlađi brat Dain stoje u blizini i ispijaju vino iz drvenih čaša obrubljenih srebrom. Dain nosi hlače koje mu završavaju kod koljena, pokazujući mu kopita i jelenje noge. Balekin nosi omiljeni zimski kaput, s ovratnikom od medvjedeg krzna. Prsti mu imaju trn na svakom zglobu i trnje mu obrubljuje ruku, ističe mu se ispod manžeta košulje, vidljivo kada on i Dain pozovu Madoca da dođe.

Oriana im se nakloni. Iako Dain i Balekin stoje zajedno, često su u zavadi jedan s drugim i sa sestrom Elowyn – toliko često da se smatra da je dvor podijeljen u tri sukobljena utjecajna kruga.

Princ Balekin, prvorođeni, i njegova grupa poznati su kao Krug majmuna, za one koji uživaju u rasonodi i koji preziru sve što joj stoji na putu. Opijaju se do besvijesti i otupljuju otrovnim i čudesnim prašcima. Njegov je krug najdivljiji iako je on uvijek bio savršeno pribran i trijezan kad je razgovarao sa mnom. Pretpostavljam da bih se mogla baciti u razvrat i nadati se da ću ih impresionirati. No, radije ne bih.

Princeza Elowyn, drugorođena, i njezino društvo imaju Krug ševa. Oni cijene umjetnost iznad svega. Nekoliko je smrtnika pronašlo naklonost u njezinu krugu, ali kako nemam prave vještine s lutnjom ili u recitiranju, nemam šanse postati jedna od njih.

Princ Dain, trećerođeni, vodi ono što je poznato kao Krug sokolova. Njihovu naklonost imaju vitezovi, ratnici i stratezi. Madoc, očito, pripada tom krugu. Razgovaraju o časti, ali ono što ih stvarno zanima je moć. Dovoljno sam dobra s oštricom, imam znanje o strategiji. Treba mi samo prilika da se dokažem.

„Idite se zabaviti“, kaže nam Madoc. Pogledavši prinčeve, Taryn i ja uputimo se u gomilu.

Palača kralja Elfhamea ima puno tajnih prostorija i skrivenih hodnika, savršenih za sastanke ili ubojice ili za sklanjanje s puta kad si stvarno dosadan na zabavama. Kad smo Taryn i ja bile male, skrivale bismo se ispod dugih stolova za gozbu. Ali otkad je odlučila da smo elegantne dame, prevelike da uprljamo haljine puzanjem po podu, morale smo pronaći bolje mjesto. Odmah pored drugog odmorišta, na kamenom je stubištu prostor u kojem strši velika količina svjetlucave stijene, praveći izbočinu. Obično bismo se tu smjestile slušati glazbu i promatrati svu zabavu u kojoj ne bismo smjele sudjelovati.

No, večeras Taryn ima drugu ideju. Prođe pored stubišta i zgrabi hranu sa srebrnog pladnja – zelenu jabuku i krišku sira prošaranog plavom plijesni. Ne zamarajući se solju, odgrize zalogaj od jednog i drugog, pružajući mi jabuku da zagrizem. Oriana misli da ne znamo razliku između običnog voća i vilinskog voća koje cvjeta tamnozlatno. Iznutra, vilinsko voće je crveno i čvrsto, a njegov sladunjavi miris ispunjava šume u vrijeme žetve.

Jabuka mi je hrskava i hladna u ustima. Međusobno ju razmjenjujemo, dijeleći ju do jezgre, koju ja pojedem u dva zalogaja. Blizu mjesta na kojem stojim, sitna vilinska djevojka s čupom bijele kose, poput one u maslačka malim nožem prereže traku ogrova pojasa. Spretan rad. Trenutak kasnije mač i torbica nestali su mu, ona se gubi u gužvi i gotovo mogu povjerovati da se nije dogodilo. Dok djevojka ne pogleda natrag u mene.

Namigne.

Trenutak nakon toga ogar shvati da je bio opljačkan.

„Njušim lopova!“ viče on, bauljajući uokolo, rušeći vrč tamnog smeđeg piva. Bradavičasti mu nos njuška zrak.

U blizini je neko komešanje – jedna od svijeca plane plavim pucketajućim plamenom, glasno iskreći i odvrćajući pozornost čak i ogru. Dok su se stvari vratile u normalu, bjelokosi je lopov davno otišao.

Napola se smiješeći, okrenem se natrag prema Taryn koja s čežnjom promatra plesače, nesvjesna ičeg drugog.

„Mogle bismo se izmjenjivati“, predloži ona. „Ako ne možeš prestati, ja ću te izvući. Onda ćeš ti napraviti isto za mene.“

Puls mi ubrza na tu pomisao. Pogledam u gomilu veseljaka, pokušavajući skupiti odvažnost nekoga tko bi orobio ogru ispred njegovog nosa.

Princeza Elowyn kovitla se u središtu Kruga ševa. Koža joj je svjetlucavo zlatna, a kosa tamna, boje zelena bršljana. Pored nje ljudski dječak svira gusle. Još dva smrtnika prate ga na havajskoj gitari, s manje vještine, ali veselije. U blizini se vrti Elowynina mlađa sestra Caelia, s kosom poput kukuruzne svile, kao u njezina oca, i s krunom od cvijeća na njoj.

Započne nova balada i riječi doplutaju do mene. „*Od svih sinova koje je imao kralj William, princ Jamie bio je najgori*“, pjevaju. „*A ono što tugu čini još većom, princ Jamie bio je prvi.*“

Nikad mi se nije pretjerano sviđala ta pjesma jer me podsjećala na nekog drugog. Nekog tko, čini se, večeras ne prisustvuje ovdje, zajedno s princezom Rhyiaom. Ali – o, ne. Ipak ga vidim.

Princ Cardan, šestorođeni vrhovnog kralja Eldreda, no ipak apsolutno najgori, korača preko plesnog podija prema nama.

Slijede ga Valerian, Nicasia i Locke – njegovih troje najzlobnijih, najotmjjenijih i najodanijih prijatelja. Gomila se razdvoji i utiša,

klanjajući se dok oni prolaze. Cardan ima svoj uobičajeni mrki pogled, dotjeran kajalom ispod očiju i obručem od zlata u tamnoj kosi. Nosi dugi crni kaput, s visokim, zupčastim ovratnikom, cijeli izvezen uzorkom sazviježđa. Valerian je u tamnocrvenoj boji, na manžetama mu blistaju kupolasti rubini, svaki poput kapi smrznute krvi. Nicasijina je kosa plavozelena boja oceana, okrunjena dijademom od bisera. Pletenice joj prekriva svjetlucava paučinasta mreža. Locke je na začelju, izgleda kao da se dosađuje, kosa mu je točno boje lisičjeg krzna.

„Smiješni su“, kažem Taryn koja slijedi moj pogled. Ne mogu zaniijekati da su također i prelijepi. Vilinska gospoda i dame, baš kao u pjesmama. Da ne moramo slušati predavanja zajedno s njima, da ne znam iz prve ruke kakva su pošast bili prema onima koji ih ljute, vjerojatno bih bila jednako zaljubljena u njih kao i svi drugi.

„Vivi kaže da Cardan ima rep“, šapne Taryn. „Vidjela ga je kad je plivala s njim i princezom Rhyiaom u jezeru, zadnje noći punog Mjeseca.“

Ne mogu zamisliti da Cardan pliva u jezeru, skače u vodu, prska ljude, da se smije nečemu osim njihove patnje. „Rep?“ ponovim. Na licu mi se počne stvarati sumnjičav osmijeh, a onda izbljedi kada se sjetim da se Vivi nije potrudila meni ispričati tu priču iako se sigurno dogodila danima ranije. Tri je čudan raspored sestara. Jedna je uvijek višak.

„S čuperkom na vrhu! Svija mu se ispod odjeće i odmotava poput biča.“ Hihoće se i jedva uspijevam razumjeti sljedeće riječi. „Vivi je rekla kako želi i ona imati jedan.“

„Drago mi je što nema“, odlučno kažem, što je glupo. Nemam ništa protiv repova.

Onda se Cardan i njegovo društvo nađu preblizu da bismo sigurno pričale o njima. Okrenem pogled prema podu. Iako to mrzim, potonem na tlo, na koljeno, spustim glavu i stisnem zube. Kraj mene Taryn učini nešto slično. Svud oko nas ljudi pokazuju pokornost.

Nemojte pogledati u nas, pomislim. Nemojte pogledati.

U prolazu, Valerian zgrabi jedan od mojih ispletanih rogova. Ostali nastave dalje kroz gužvu dok mi se Valerian podsmijehuje.

„Mislila si da te nisam vidio? Ti i tvoja sestra stršite u svakoj gomili“, kaže on, naginjući se blizu. Dah mu je ispunjen mirisom

medovine. Ruka mi se sklopi u šaku na boku i svjesna sam blizine svojeg noža. Svejedno ga ne pogledam u oči. „Ni jedna druga frizura nije tako dosadna, ni jedno lice tako obično.“

„Valeriane,“ pozove ga princ Cardan. Već se mršti, a kad ugleda mene, oči mu se još više suze.

Valerian mi snažno povuče pletenicu. Ustuknem, beskoristan bijes kola mi trbuhom. On se nasmije i nastavi dalje.

Bijes mi se zgruša u sram. Voljela bih da sam mu pljusnula ruku, čak i ako bi to sve pogoršalo.

Taryn mi vidi nešto na licu. „Što ti je rekao?“

Odmahnem glavom.

Cardan je zastao pored dječaka s dugom bakrenom kosom i parom malih moljčevih krila – dječaka koji se ne klanja. Dječak se nasmije i Cardan zamahne. Između dva treptaja, prinčeva stisnuta šaka snažno udari dječaka u vilicu, složivši ga na pod. Dok dječak pada, Cardan mu zgrabi jedno od krila. Pokida se kao papir. Dječakov je vrisak tanak i oštar. Sklupča se na podu, očita mu je agonija na licu. Pitam se izrastaju li vilinska krila ponovno; znam da leptiri koji izgube krilo nikad više ne lete.

Oko nas dvorjani zure i podsmjehuju se, ali samo na trenutak. Onda se vrate plesanju i pjesmama, i pijanka se nastavlja.

Oni su takvi. Netko stane Cardanu na put i istog je trena brutalno kažnjen. Protjeran s predavanja u palači, ponekad i s cijelog dvora. Ozlijeđen. Slomljen.

Dok Cardan prolazi pored dječaka, očito gotov s njim, zahvalna sam što Cardan ima još petero braće i sestara koji su dostojniji od njega; praktički je zajamčeno da on nikad neće sjediti na prijestolju. Ne želim ga zamišljati s više moći nego što ima.

Čak i Nicasia i Valerian izmijene značajan pogled. Tada Valerian slegne ramenima i pođe za Cardanom. Ali se Locke zaustavi kraj dječaka, saginjući se da mu pomogne ustati.

Dođu dječakovi prijatelji i odvedu ga, i u tom trenutku, nevjerojatno, Lockeov se pogled podigne. Žutosmeđe lisičje oči susretu moje i rašire se od iznenađenja. Nepokretna sam, srce mi ubrzava. Pripremam se na još prijezira, ali tada mu se podigne jedan kut usana. Namigne kao potvrdu da je uhvaćen. Kao da dijelimo tajnu. Kao da misli da nisam odvratna, kao da ne smatra smrtnost zaraznom.

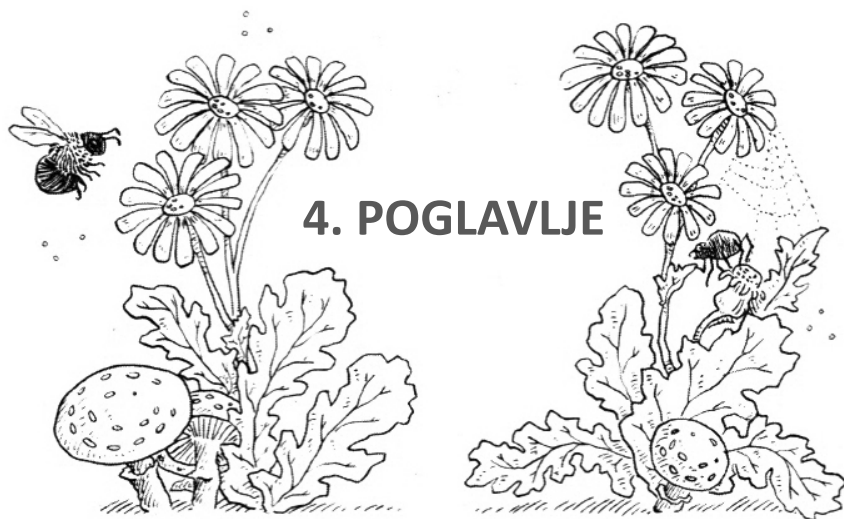
„Prestani zuriti u njega“, zahtijeva Taryn.

„Zar nisi vidjela...“, počnem objašnjavati, ali ona me prekine, zgrabivši me i odvedeći nas prema stubama, prema našem odmoru od svjetlucave stijene gdje se možemo sakriti. Nokti joj se zabiju u moju kožu.

„Nemoj im davati još više razloga da te gnjave nego što već imaju!“ Jačina njezine reakcije toliko me iznenadi da otrgnem ruku natrag.

Masnice u obliku polumjeseca žarko crvene boje označavaju gdje me zgrabila .

Pogledam natrag, gdje se nalazio Locke, ali gomila ga je progutala.

Kad je svanula zora, otvorim prozor u svojoj sobi i pustim da zadnji, svjež, noćni zrak prostruji unutra dok skidam svečanu haljinu. Cijela sam vruća. Koža mi se čini pretijesnom i srce mi ne želi prestati s jurcanjem.

Puno sam puta bila na dvoru. Svjedočila sam većoj okrutnosti od otrgnutih krila ili vrijeđanja moje osobnosti. Vile nadoknađuju svoju nemogućnost laganja arsenalom obmana i okrutnosti. Izvrnute riječi, podvale, previdi, zagonetke, skandali, a da ne spominjem njihove osвете za prastare, napola zaboravljene uvrede. Oluje su manje promjenjive od njih, mora su manje hirovita.

Evo, na primjer, Madoc. Kao crvenokapuljaš ima potrebu za krvoprolićem kao što sirena ima potrebu za slanim prskanjem mora. Nakon svake bitke ritualno umaće kapuljaču u krv svojih neprijatelja. Vidjela sam kapuljaču, čuvanu ispod stakla u oružarnici. Platno je kruto i umrljano toliko tamnom smeđom da je skoro crna, osim nekoliko zelenih mrlja.

Ponekad odem dolje i promatram ju, pokušavajući vidjeti svoje roditelje u mijenama osušene krvi. Želim nešto osjetiti, nešto osim neodređene nelagode. Želim osjetiti *više*, ali svaki put kad ju pogledam, osjetim manje.

Razmišljam o tome da sad odem u oružarnicu, ali ne odem. Stanem ispred prozora, zamislim sebe kao neustrašivog viteza, zamislim se kao vješticu koja je skrila svoje srce u prst, a onda je taj prst odrezala.

„Tako sam umorna“, kažem naglas. „Tako umorna.“

„Dugo tako sjedim, promatrajući kako uzdižuće sunce pozlaćuje nebo, slušajući lupanje valova dok se povlači plima, kada mi na rub prozora sleti biće. Na prvi mah izgleda poput sove, ali ima hopske oči. „Umorna od čega, slatkišu?“ upita me.

Uzdahnem i, za promjenu, odgovorim iskreno. „Od toga da sam bespomoćna.“

Hob mi promotri lice, a onda odleti u noć.

Prespavam dan i probudim se dezorijentirana, probijajući se kroz duge izvezene zastore oko kreveta. Niz jedan obraz osušila mi se slina.

Pronađem vodu za kupanje koja me čeka, ali se smlačila. Sluge su sigurno došle i otišle. Svejedno se uspnem u nju i poprskam lice. Živeći u Vilinskoj zemlji, nemoguće je ne primijetiti kako svi ostali mirišu na verbenu ili zgnječene borove iglice, osušenu krv ili mlječiku. Ja smrdim na znoj i kiseli dah, osim ako se oribam.

Kada uđe Tatterfell upaliti lampe, nađe me kako se oblačim za predavanje koje počinje u kasno popodne i nekad se proteže sve do večeri. Nosim sive kožnate čizme i tuniku s Madocovim grbom – s bodežom, polumjesecom okrenutim ustranu, tako da stoji poput čaše, i jednom kapi krvi koja pada s ugla, izvezanima svilenim koncem.

Dolje pronadnem Taryn za svečanim stolom, samu, kako pijucka šalicu čaja od koprive i prebire po pogačici. Danas ne nagovijestila da će nešto biti zabavno.

Madoc inzistira – možda zbog krivnje ili srama – da nas tretiraju kao vilinsku djecu. Da dobivamo iste lekcije, da nam se da što god oni imaju. Mjenjolici su i prije dovođeni na vrhovni dvor, ali nijedan od njih nije odgajan kao plemstvo.